

Behind the line

De werken van Line Boogaerts (°1986) hebben een efemeer karakter, alsof ze graag bij ons te gast zijn maar niet heel lang hoeven te blijven. Wat de kunstenaar op vensterglas schildert, zal vroeg of laat uitgewist worden; in het broze, transparante materiaal zélf zit al de barst verborgen die het ooit zal vernietigen. In de performance die Boogaerts samen met danseres Ine Claes uitvoert, onderzoekt zij de interactie tussen videoprojectie, tekening, beweging en geluid. Door het afwisselende ritme tussen gelaagdheid en transparantie combineert deze installatie menselijke interactie met de artificiële, mechanische omgeving van de ruitenwissers en de projectie. Hun kracht halen de twee performers uit wat zich voordoet op het moment zelf. Waarom zou kunst de uitzondering zijn in een verdwijnend, uitdijend universum? Niets is voor altijd.

Omdat deze werken de grenzen van het vergankelijke aftasten, zijn zij innig verbonden met de plek waar zij ontstaan. Zo brengt Boogaerts geregeld tekeningen aan op vensters, die verwijzen naar het privéleven van de bewoners van het huis. Door ze op het raam aan te brengen, komen zij in de openbare ruimte terecht en wordt het venster zelf zichtbaar, als een tijdelijk canvas. Door ze daarna uit te wissen, eigenen de bewoners zich hun privéruimte opnieuw toe, terwijl zij eigenlijk tegelijk ook gewoon 'hun huis onderhouden' en het venster zijn oorspronkelijke functie teruggeven. Glas is een slim materiaal: het stelt ons in staat te kijken en te denken. Het reflecteert.

Ook in de voormalige gymzaal achter de Whitehouse Gallery verhoudt Line Boogaerts zich tot elementen die deze paradoxale ruimte structureren en tegelijkertijd aansluiting vinden bij haar eigen kunstpraktijk. Zo zijn er de gekleurde lijnen op de vloer, die hier hun oorspronkelijke functie van spelregels, afspraken en fysieke grenzen verloren hebben. Zoals de signalisatie op autosnelwegen of de icoontjes op ons computerscherm maken zij deel uit van een tekentaal die wij in ons lichaam hebben opgeslagen. Boogaerts combineert deze publieke iconografie van het verkeer en de media met persoonlijke codes, meer bepaald met de spulletjes die autobestuurders als talisman aan hun binnenspiegel ophangen. Zo is elk van haar werken opgebouwd uit meerdere lagen en schermen: een venster kan een ander venster bevatten, en in een ruimte zonder ramen (!) creëert zij met uitsnijdingen en projectieschermen. Zo krijgt *Behind the line* onverwacht een hoogst actuele bijklank: in tijden van corona draagt een deur die openstaat om de omgeving naar binnen te laten, al de belofte van vrijheid in zich. Vensterglas is vandaag zowel een barrière als een zegen: de mogelijkheid om naar je oma in het woonzorgcentrum te zwaaien, bijvoorbeeld. Luister maar naar wat de taal ons vertelt: de *line* in de titel van de tentoonstelling staat evengoed voor linie – een militaire term – of stopstreep als voor horizonlijn en zelfs lichtstraal.

Eric Min